

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Montréal, 1-10-1981

Câu Chuyện Từ Đáy Lòng

Của Một Cô Tiên

Câu Chuyện Từ Đáy Lòng Của Một Cô Tiên

Montréal, ngày 1-10-1983

Câu chuyện của một cô tiên giáng trần thuật lại, thuật lại câu chuyện của đáy lòng: *Câu chuyện của đáy lòng, trong không mà có, tiến hóa vĩnh an.* Thì nghĩa là: Tôi người hiền, tam thập tam thiên giáng sanh xuống thế gian, lơ dờ lững dững, từ giới này tới giới kia, lằng lằng lằng lằng hạ giáng xuống trần. Rồi đem sự sáng suốt của mình phục vụ tới nơi này, tới nơi kia, nơi nọ. Rồi lâm vào cái cảnh thế gian, lâm vào trong thế gian như là ở trong thể xác luân hồi. Lúc đó cô cũng không biết nói gì hơn, dòm trăng xem Trời và thở than rằng: Ai có thể biết được tôi, ai có thể biết được sự đau khổ vô cùng của tôi đã

giáng hạ trần miền và giáng hạ thế gian để học hỏi?

Nhưng mà bây giờ tôi học hỏi gì đây? Cô dòm xuống thì thấy rõ việc này việc kia việc nọ, nhưng mà bề bộn nhiều việc, không có việc nào xong việc nào. Mục đích nào cũng không đến mục đích nào hết. Tại sao chúng ta có phần thiêng liêng không hưởng, không làm. Lại giáng xuống thế gian lãnh cái khổ cực mà không rõ đáy lòng ở đâu. Muốn tìm rõ cái đáy lòng thì phải hạ giáng chút nữa. Và sự tìm hiểu đó mà cứ đẩy đẩy đẩy sự sáng suốt, mà để đi tìm hiểu xuống.

Thành ra bị lôi cuốn, lôi cuốn lôi cuốn mãi mãi. Đối diện giữa người trần gian và trần gian, tới cái lúc đau khổ dày xéo cũng chẳng biết tại sao tôi đau khổ. Trong lúc tôi yêu thương, không biết tại sao tôi yêu thương, mà trong lúc tôi hưởng lạc cũng không biết cái nguyên lý của hưởng lạc do đâu đem đến cho tôi. Thành ra

cũng lần dần lờ mờ, tuy đang sống trong thể xác con người cũng như là sống trong không trung, bơ phờ ngày đêm, để mong sự tiến hóa và tìm hiểu lấy mình. Thì cái câu chuyện đáy lòng bây giờ làm sao đây? Nhờ cái gì để đo lường đáy lòng của mình? Nhờ cái nghịch cảnh!

Rồi người thế gian có nhiều cái ngu muội, bây giờ Thượng Đế phải làm gì để giáo dục nó? Cho nên Thượng Đế phải cho nghịch cảnh để giáo dục nó. Cho cảnh có chồng có con, có thuận có nghịch. Rồi để nó đo lường lương tâm nó, nó thấy sự sáng suốt của nó có thực chất hay là không. Thấy rõ sự sáng suốt của chính nó không? Những nghịch cảnh đưa đến cho nó sự đau thương đổ vỡ của sự yêu thương ở thế gian cũng có và sự yêu thương sâu đậm trong giây phút thiêng liêng cũng có. Rồi từ từ nó đo, đo từ đông nam tây bắc, đông nam tây nam, đông bắc

tây bắc để tìm hiểu cái nguyên lai của chính nó, nó mới thấy rõ rằng, nó cũng chưa biết đến đâu. Bây giờ phải làm thế nào? Để dừng tiến hay là để tạm dừng nơi đây?

Cho nên trong một thời gian nó cố chấp, nó thấy nó tạm dừng, nó thấy cái gì nó cũng dứt khoát, mà nó dừng là bị sự kích động. Mà sau cái kích động đó nó lại phải học hỏi, học hỏi thêm rồi lại kích động, cứ học hỏi, kích động từ ngoại cảnh cho đến nội thức của nó, nó đều thấy rằng: Tất cả là bài học, từ sớm mai cho tới chiều, một đêm ngủ tới sáng rồi cũng là bài học, chưa có hoàn tất là chưa có trả bài. Cho nên nó muốn tất cả những sự vá vúi của ngoại cảnh để đánh thức nội tâm nó.

Rồi nhiều khi sự mong muốn của nó quá cực độ nó thấy nó bơ vơ. Nó đi trước hơn mọi người nhưng mà

rốt cuộc vì cái sự gấp rút ham muốn của nó, nó lại lùi trở lại mà không hay. Thành ra nó bị bơ vơ mãi mãi trong cái thần thức của nó, cho nên cô tiên không biết tính sao bây giờ, mình cũng có quyền năng, mình cũng hiểu biết được mọi sự việc, mình cũng biết xem xét Trời trăng mà tại sao cái gì mình cũng thấu đáo không nổi. Rồi cứ bơ phờ tại thế, chừng nào mới đạt thành.

Lúc đó cô mới nhìn ánh trăng, cô thấy sự sáng chiếu diệu từ không trung chuyển giải trong nội tâm của mình. Cô ngồi trong giữa đêm trăng. Trăng rằm đang chiếu hóa trong nội thức. Cô thấy nếu tôi được toàn vẹn cơ tạng, tôi được thanh lọc sáng suốt như thế này, quý hóa biết là bao nhiêu! Bây giờ làm thế nào để tôi hòa đồng với sự sáng suốt của Hằng Nga đang chiếu diệu, Hằng Nga đang kêu gọi mọi người, Hằng Nga đang đánh thức tâm linh của chính tôi. Rồi ai sẽ chiếu cho tôi? Ai là thấu đáo tôi?

Phải là sự sáng suốt thấu đáo đáy lòng của tôi không?

Thì bây giờ làm sao để tôi hiểu được đáy lòng của tôi? Những mẫu chuyện, những câu chuyện hằng ngày nó xuất hiện trong nội tâm nội thức của tôi, tôi ngăn cản không được. Thế gian kêu là tánh, làm cho tôi phải đau khổ, tôi cho đó là nghịch, tôi thấy mệt mỏi, tôi cho đó là đau buồn, tôi phải sửa mình. Hỏi chứ những cảnh đó là gì? Có phải do tôi tạo ra không? Trong đó, trong một giây phút thức tâm dưới ánh trăng thì lúc đó cô ấy thấy rằng: Ta phải hòa đồng, ta phải hòa đồng với sự thanh nhẹ siêu diệu kia chúng ta mới được siêu diệu. Nếu chúng ta không chịu hoà tan trong sự siêu diệu hằng hữu hiện tại, thì chúng ta mất tất cả sự siêu diệu của tâm linh. Thì hiển nhiên chúng ta sẽ đạt sự đau khổ chứ không có kết quả thanh nhẹ.

Cho nên tôi quên thế sự, quên những sự gò bó, quên

những sự bắt buộc. Tâm thức sáng suốt. Muốn quên cái đó phải làm thế nào? Vì đời nó đã vá vúi rồi, phải tha thứ. Trong cái sáng suốt mới kêu bằng buông bỏ từ việc và chiếu dọi trở lộn lại. Cho nên tâm linh cứ hướng thượng mãi mãi. Bây giờ con người mang thể xác. Lấy cái gì mà làm cái chủ điểm để khai triển luồng điện đó? Chỉ có trung tâm bộ đầu biết.

Bây giờ trăng chiếu thì có sự sáng suốt, một chút nữa trăng lu lấy ai chiếu? Ta phải tự chiếu, ta phải tìm trăng, ta phải tìm ánh sáng thanh nhẹ thay vì ánh sáng thanh nhẹ nó tìm chúng ta, cho nên cái tâm thức nghĩ ra: Phải vun bồi sự sáng suốt và để tiến tới vô cùng. Cho nên lúc đó, người, phần hồn tươi đẹp của một cô tiên đó, hướng thượng trở về trong một giây phút thiêng liêng. Người cảm mến, thấy nhắm mắt và xuất thần đi tới nơi siêu diệu, quê xưa chốn cũ, cảnh thương yêu của Bề Trên đã có, mà chính chúng ta đã sống trong

cái cảnh bông lai tiên cảnh bất diệt tươi đẹp, cây cỏ có âm thanh, cây cỏ biết đàm đạo, biết chuyển hóa như tình đi tới sự sáng suốt và dẫn tiến tâm linh. Tại sao chúng ta còn ngu muội, dòm núi khen núi, dòm trăng khen trăng mà không biết đào tạo những gì sẵn có của chính chúng ta để hòa đồng với các giới.

Cho nên chúng ta bị đọa xuống thế gian mấy nghìn năm mà không biết. Bây giờ trong giây phút thiêng liêng này thức giấc, ta không còn ở cảnh trần và ta đang ở Bông Lai tiên cảnh, vui tươi với mọi giới, đều trong tâm thức sáng suốt, xoay chuyển tâm linh của mọi người, đồng thanh điện, quý giá vô cùng, muốn ở lại đây và không về thế xác. Nhưng mà trong giây phút này rồi phải trở lộn lại. Lúc nhập xác thấy rằng nặng nề, thấy mọi việc phải giải quyết, mọi việc đều do ta tạo ra, ta gây rối cho ta, làm cho bản như, làm cho động loạn, làm cho mất trật tự. Trở lại, nguyện

sửa lại làm sao có cảnh tươi đẹp như cảnh Bồng Lai. Nguyễn trở lại trung thiên, để thấy cái cảnh trật tự từ nhà cửa, hành động con người đều là cao quý và tươi đẹp, thì những sự bẽ bộn tại thế gian này có thể xây dựng được không?

Chính ta đã xuống đây, đem sự sáng suốt phục vụ mà chưa chịu phục vụ. Cho nên sự đổ vỡ xảy ra trong nội tâm, nó ray rứt đáy lòng của chúng ta và thấy chúng ta bơ vơ. Vậy bơ vơ là cái gì? Bơ vơ là thiếu trật tự, cho nên giữ lấy trật tự và tu tâm dưỡng tánh thì lúc đó mới thấy rõ rằng: Ta không phải là người tại thế và ta chỉ có nhiệm vụ xuống đây lập lại trật tự cho quả địa cầu. Nhiên hậu chúng ta phải qui nguyên về quê xưa chốn cũ.

Mọi người đều có một nhiệm vụ, thực hiện tình thương và đạo đức là trật tự và thanh nhẹ, cho nên thức tâm

giữ đó mà tu, rồi một ngày nào đó phần thiêng liêng, phần hồn của cô tiên được giao duyên bỗng lai tiên cảnh, bất cứ giờ phút nào cũng được tiến giải, cũng được đi lên không bận bịu những chuyện tại thế thì thấy ông ra ông bà ra bà. Mọi người nên giữ lấy trật tự để mà tiến trong niềm tin sẵn có và vun bồi sự sáng suốt của chính mình để xây dựng tới vô cùng bất diệt, kêu là cứu cánh của mọi tâm linh. Cho nên những gương lành của Chư Phật, Chư Tiên mà chúng ta đang tương ngộ ở Bồng Lai đều là thanh nhẹ.

Bây giờ chúng ta nhập xác trở lại trong cái thể xác nặng trọc này, chúng ta phải mau mau thức tâm để giải quyết, để thanh lọc trong cái phương pháp khứ trước lưu thanh. Nhiên hậu mới đạt được cái cơ duyên tốt đẹp đời đời bất diệt của cái nơi quê xưa chốn cũ mà chúng ta đã từ biệt Thượng Đế xuống thế gian, làm nhiệm vụ mà chậm trễ, vì không chấp nhận, vì

không thấy rõ trách nhiệm cho nên công chuyện chúng ta không hoàn tất được! Cương quyết giữ vững lập trường để đạt niềm tin trở về với nguồn cội đời đời bất diệt. Thì lúc đó cô tiên mới được qui nguyên và thấy rõ một hành trình từ trong tâm thức thanh cao giáng hạ xuống trần trược học hỏi, để thăng hoa tới vô cùng tận bất diệt. Lúc đó cô mới vững tâm rằng: Thượng Đế là cô, cô sẽ hoà tan trong tình thương của Ngài để sống đời đời bất diệt, cứu độ chúng sanh.

Câu chuyện đáy lòng đến đây xin tạm dừng.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT.

Một buổi bình minh lại đến trong tâm thức. Hôm nay là ngày thứ bảy, mọi người đều rảnh rỗi sau những cơn vất vả hằng tuần, vì sinh hoạt, vì gia cang. Cô tiên ngồi thức giấc, xem cảnh bình minh, vạn vật đều trầm lặng chuyển theo

thời tiết tốt đẹp. Nhớ cảnh quá khứ, hương không khí thanh nhẹ hiện tại của Trời Đất đã ban cho trong nội thức, cô ngòì tìm hiểu chiều sâu của cảnh thức tâm đã qua, tìm hiểu sự sáng suốt của mặt trăng, tìm hiểu mọi sự di động của nội tâm. Cô trầm lặng một hồi, xét cái gánh nặng tại thế.

Đã ra làm người, vì sự ngu muội ngày nay tạo ra một gánh nặng, trần trọc hai vai, tâm hồn bất ổn, ai biết cho ta? Chỉ có mẹ tình thương mới thấu đáo, mẹ tình thương mới gánh vác, đồng gánh vác với ta trong cảnh hỗn loạn. Mẹ tình thương mới đem cho ta đến bờ Bến Giác. Duyên lành đó phải giữ, phải bảo vệ để học hỏi và thấy rõ tình thương sẵn có của chính mình cũng bao la mà chưa biết sử dụng. Ngày hôm nay đang sống trong giây phút chính ta đã động loạn và xem chung quanh mọi người đã và đang động loạn. Biết làm sao để giải quyết! Một khối động loạn trần trọc tại thế

gian, rồi sau này sẽ gặt hái được những kết quả gì? Cô chỉ thở dài, không biết làm sao đây, ai giúp ta? Hay là ta phải tự đi, để xem lại phần sáng suốt chúng ta đã có, được nhiều hay ít, có thể vun bồi để chống trả với những trở lực đó không? Trầm lặng rồi tiến hoá, chỉ có dũng chí của chính mình mới tránh khỏi những sự dồn dập của nội tâm. Dũng chí của chúng ta hướng vào đâu mới là đúng?

Cô mới nhớ lại ánh sáng của cung trăng đêm qua đã chiếu rọi tâm hồn cho cô, cô sẽ hướng thẳng về sự thanh nhẹ đó và cô còn tìm ra cái sự thanh nhẹ đời đời trong nội thức của cô bất diệt. Cô tự thấy đó là phần an ủi vô bờ bến trong một giây phút đã thức tâm. Cô thấy nghịch cảnh, nghịch cảnh là tình thương, nghịch cảnh là một trong đường lối xây dựng để đưa thần thức tới chỗ bất diệt. Bao nhiêu sự cô đã ngộ nhận và cô đã ghét hờn, ngày nay tâm cô thức giác, cô thấy phải trở

lại cảm ơn những nghịch cảnh đó, cảm ơn tất cả những gì đã xua đuổi tâm hồn chúng ta, cảm ơn những gì đã ảnh hưởng gây sự chậm tiến cho chính mình.

Ngày nay chúng ta mới được cơ hội, được hội tụ trong tâm thức và biết rằng nơi thực tế là sáng suốt, phải giữ lấy để vượt qua những trở ngại hiện tại. Cho nên cô cảm thấy vui sướng và cô thấy rằng từ đây chúng ta phải đi từ bước một, không có sự cầu xin, nhưng mà chính mình phải đi tới trong cái thực hành đời lẫn đạo. Gia đình, chồng con, xã hội cần những gì đóng góp của chúng ta, thì những cái chuyện đó chúng ta phải làm, chấp nhận mà làm thì hành trình chúng ta mới là đi trong hành trình tiến hóa tâm đạo. Nếu chúng ta không chấp nhận mà làm thì cái hành trình tiến hóa đó nó bị lu mờ không gặt hái được. Cho nên luôn luôn hằng ngày, trở về với gia đình, chờ chồng thức dậy, chờ con thức dậy thì nó

hiện hai chữ thương yêu trước mắt cô, luôn luôn cô thấy rằng, phải thực hiện thương yêu, phải từ thương yêu này giải thoát mọi sự nan giải của nội thức. Phải thực hiện, phải tha thứ, phải vun bồi sự tha thứ để tiến tới vô cùng sáng suốt.

Ngước mắt xem bầu trời đều ổn định, trong tâm thiếu thanh nhẹ, tâm người so đo eo hẹp chùng nào mới đạt được sự thanh nhẹ. Cô thức giấc. Cô thấy cô là mẹ một gia đình có cơ hội để làm điều thiện, có cơ hội để dẫn tiến tâm linh đau khổ, có cơ hội để xoa dịu mọi người ở xung quanh.

Cho nên cô thấy đây là một cơ hội tốt đẹp, đây là bài học, đây là kinh sách. Tôi làm sao cho êm dịu mọi phương tiện trong gia cang của tôi nhiên hậu tôi mới được tiến hóa và xác nhận con đường tiến hóa đó, chính tôi phải đi, tôi phải hành, tôi phải chấp nhận sự

sai lầm của tôi để tôi sửa đổi cái bệnh nan y hiện tại tôi đã và đang có. Sự cố chấp mê muội của tôi đã làm cho tôi trì trệ và không tiến bộ được. Một cơn đọ xuống thế gian, gặp nhiều cảnh bất đồng vì chỉ đưa đi xuống mà thôi.

Ngày nay chúng ta thức giấc chúng ta phải từ dưới đi lên mà phải đi một cách khó khăn. Tuy rằng con đường cũ nhưng mà hành trình mới, rồi cũng sẽ giải quyết. Cho nên cô lại dòm núi xem sông, cô lại thấy cảnh tình muôn vật đều hữu tình, hữu lý và đều thực hiện thẳng hoa theo định luật hóa hóa sanh sanh của Thượng Đế. Cô thức giấc, ôi Trời đẹp quá, trời đủ tình thương, Đấng Cha Lành quá trẻ trung, quá đầy đủ đưa tâm thức mọi người tự giác và tự tiến trong cảnh bình minh hiện có trong giây phút thiêng liêng này đánh thức tâm tôi. Tôi yêu, tôi yêu tất cả ngoại cảnh, như nội thức của chính tôi, tôi phải giữ tình yêu vô cùng để

dẫn tiến tới vô cùng.

Cảm tạ Bề Trên đã ban cho tôi giây phút thiêng liêng này. Ngắm cảnh xem người, phản ảnh tâm tôi, vô cùng quý báu, tôi tin rằng tương lai đây, tôi sẽ phục vụ cho gia đình tôi, chồng tôi, con tôi sẽ thấy từ tâm mà tôi gặt hái được từ trong Kinh Vô Tự mỗi buổi sáng tôi đã tìm ra, cái sắc đẹp vô cùng siêu diệu của Thượng Đế, tôi tin chắc rằng tương lai, hành động tư tưởng tôi sẽ hoàn toàn thay đổi theo ý chí của Ngài và cứu độ chúng sanh trong tình thương và đạo đức. Đến đây tới giờ tôi đi làm việc, xin cầu mong ơn trên cứu độ cho chúng sinh.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT.

Sau một ngày vật lộn với đời, bóng tối lại đến giữa ban ngày. Mọi sự việc phải ôm lấy để giải quyết. Nào việc chồng, việc con phải giải

quyết, phải thực hành, phải học nhẫn để thăng hoa tư tưởng. Dòm lại khả năng của mình vẫn có, bước tiến của tâm linh vẫn tựu! Vẫn vui với gia cang, vẫn vui với mọi người, tùy theo tâm thức để thực hiện tình thương trong xây dựng, xem cảnh ta, xét cảnh người, ai nấy cũng như nhau, đồng học hỏi, đồng tiến hóa, đồng phóng ra một tia sáng đại nguyện thực hiện trong trụ tâm thức giác.

Cảnh đời lăm éo le, lăm cảnh động loạn, làm sự bê trễ mà chính mỗi người không chịu hưởng về nội thức. Cho nên thấy mình đang hần học, đang đau khổ, rồi phân bì kẻ này với kẻ kia, chứ kỳ thật mỗi mỗi đều có sự sắp đặt từ bao lâu để ta giải quyết. Mọi người đều có hạn phát triển trong nội thức của họ đã sắp đặt thì chúng ta phải chấp nhận.

Vì cơ Trời đã sắp đặt, trong nguyên ý tiền kiếp tiền

căn của chúng ta, tự ngộ, tự quyết định và nguyện ở kiếp này sẽ giải quyết hết nợ nần thì chúng ta vui lên để chấp nhận, sung sướng được cơ hội trả quả, được cơ hội đứng trong dung điểm, nhờ quả để tiến lên, để dừng tiến, để thăng hoa tư tưởng, ôi sung sướng biết là bao nhiêu, tôi được vui, lấy vật chất mà giáo hoá tâm linh của chính tôi, tôi cảm thấy sung sướng vô cùng, tuy rằng phận đàn bà yếu hèn nhưng rồi sự yếu hèn của đời nhưng mà sức mạnh của nội thức.

Tôi đã làm gì để sửa đổi tâm linh trong một hoàn cảnh của một người nội trợ. Tôi thấy phải làm thế nào? Êm dịu thì mọi sự việc nó sẽ xuất hiện tốt, cũng như kẻ nấu ăn mà khôn khéo và biến chế trong một cách trật tự, sẽ đem lại món ăn trật tự trong bữa cơm gia đình, xây dựng trong tình thương tốt đẹp. Hằng ngày chúng ta cũng vậy, phấn đấu với đời, bao nhiêu nghịch cảnh, nếu chúng ta không lấy cái sự nhẫn mà đổi lấy đồng

tiền thì gia đình đâu có sự nồng ấm. Cho nên học nhần ngay trong gia đình, rồi học nhần cả xã hội. Rồi học nhần tương lai, thăng hoa để trở về nguồn cội. Ôi con đường hành hương dài đằng đẵng, phải đi trong trật tự, đi trong nghịch thuận của đời mới gặt hái được con đường đạo đức rõ rệt. Đi trong bóng tối hiện tại, bóng tối của đêm nay rồi ngày mai sẽ không còn. Ta phải kiên nhẫn đi làm mọi việc. Ngay trong tâm thức của chúng ta, ngay trong gia cang của chúng ta, ngay mọi điều thích hợp trong kích động và phản động trong nội thức của chúng ta. Ta phải gánh để nhận lấy sự sáng suốt.

Qua đêm tối này sẽ thấy ngày mai, bình minh trở lại, ôi sự biến hóa vô cùng vi diệu của Trời Đất. Từ tâm lẫn thân của mọi người đều ứng chiếu đều sáng suốt. Trước kia tôi đã tưởng lầm, chỉ một mình tôi bị kẹt, chỉ một mình tôi đau khổ,

chỉ một mình tôi yếu hèn. Nhưng mà kỳ thật mọi hành động nào cũng do Bề Trên sắp đặt. Cho tôi học cái nặng, bài học chắc chắn, rồi lại học cái nhẹ, mỗi mỗi nó thay đổi tâm tư của tôi, nó làm cho tôi càng ngày càng dũng tiến, càng tráng kiện, càng thấy tôi nhiều hơn. Tôi phải chịu gánh vác, tôi phải chịu trách nhiệm cũng như Thượng Đế đã và đang chịu trách nhiệm cho cả càn khôn vũ trụ. Nhưng rồi đây tôi sẽ thực hiện đại nguyện của tôi, tôi sẽ làm hơn và tôi sẽ đứng ra gánh vác nhiều hơn. Trong giọt lệ của tôi cũng là sức mạnh để kêu tâm linh trở về với họ, trong tình thương vui vẻ của tôi cũng lôi cuốn tâm linh mọi người tiến hóa.

Phần thanh điền của tôi chuyển hằng ngày hằng phút hằng khắc, hòa đồng cả càn khôn vũ trụ, đi lên không bao giờ đi xuống để dứt bỏ trần trược và dẫn tiến trần gian. Đó là điều đại nguyện của tâm linh tôi. Tôi thấy rằng nhờ bài học ở xung quanh tôi, bài học chồng, bài

học con, bài học xã hội, bài học nợ nần và tôi đã ý thức mới dần tiến tới vô cùng, chính tôi phải lo hoàn trả, phải hoàn tất những bài học này, trả xong bài này, chắc chắn tôi có bài khác, luôn luôn được hưởng món quà của Thượng Đế ân ban, luôn luôn chấp nhận học hỏi để thăng hoa. Đâu có gì đau khổ, khi chúng ta thấy rồi. Rồi đây chúng ta sẽ vượt qua khỏi không không gian và không thời gian, thì đâu có gì bắt buộc chúng ta.

Thời gian và không gian đã bắt buộc chúng ta trong khuôn khổ mà chúng ta đã vượt khỏi không không gian không thời gian thì lấy gì mà bắt buộc tâm linh của chúng ta, hỏi các bạn ở trần gian. Sự đau khổ của tôi cũng như sự đau khổ của chị em và sự thăng hoa của chính tôi cũng như sự thăng hoa của mọi người. Chúng ta cùng đồng trong một dung điểm tiến hoá, mượn điểm này để bước sang hư không đại định. Nếu

không có dung điểm này, ai xây dựng cho chúng ta. Sớm ngộ dung điểm này, ta cảm thấy sự đau khổ. Mà nhờ sự đau khổ chúng ta mới có sự thăng hoa. Ôi sự sắp đặt vi diệu của Thượng Đế đã sắp đặt cho con, con chấp nhận, con phải học nhiều hơn, con càng quý Thượng Đế nhiều hơn, càng quý mẹ của thế gian nhiều hơn.

Từ rày về sau, con sẽ làm một điều gì cố gắng thay thế mẹ cũng như thay thế cha, cuộc hành trình tiến hóa của con, con phải làm để cho mọi người đồng làm và con đã đi như mọi người đã đi, chấp nhận rồi đi. Nhưng mà cảnh là cảnh, tâm linh là tâm linh, con phải giữ lấy tâm linh để thăng hoa, cảnh đời chỉ là tạm thôi. Học rồi chúng ta tiến hóa, không còn sự lưu luyến nơi cảnh trần thế tạm. Nhưng mà chúng ta trụ về tâm linh đời đời bất diệt. May thay và lành thay duyên lành luôn luôn đến với ta, để cho ta tương ngộ từ nghịch

tới thuận và từ thuận tới nghịch, cứ mãi mãi trong định luật sanh trụ hoại diệt tiến hóa vô cùng. Thương yêu càn khôn vũ trụ, thương yêu Nhơn loại, thương yêu chồng con, thương yêu mọi nơi mọi giới để ảnh hưởng tâm linh chúng ta qui về vô thình vô sắc.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

Hết tối rồi lại sáng, hết nhục rồi lại vinh, cho nên cô tiên ngồi nghiền ngẫm và xét cảnh hùng vĩ thiêng liêng của Trời Đất, có núi, có sông vĩ đại, đứng vững để đối chiếu với mọi tâm linh của cả càn khôn vũ trụ, để xác nhận rằng sự phấn đấu tiến giải: Của chơn tâm, của nội thức đều thăng hoa và tiến hóa trong chu trình trao đổi vô cùng huyền vi bí ẩn mà loài người chưa khám phá được. Đó là Thượng Đế đã an bài và sắp đặt, sự công bằng hiển nhiên trước mắt.

Lúc đó tâm tư của cô tiên dòm thấy cảnh là ta, ta là cảnh tại sao ta không chịu hòa đồng với cảnh, mà ta chỉ tán thưởng cảnh tươi đẹp. Ngồi núi này xem núi kia, ngồi biển này xét biển nọ, rớt cuộc biển ta tứ hải qui gia trong tề luân hư cảnh mà không thấy. Cho nên người nhắm mắt tưởng không trung, để tìm cái ánh sáng vô tận của Bề Trên, mong rằng cái cảnh hồi quang phản chiếu để dòm thấy cái cảnh tề luân hư cảnh trong tiểu thiên địa của chúng ta, có nước có đất, có cây cối có đủ màu sắc chuyển hóa từ bên trong cho tới bên ngoài.

Nhưng mà vì ngoại cảnh quên nội thức. Cho nên cô tiên nhắm mắt để tìm hiểu, Đức Phật làm gì? Quan Thế Âm đã làm gì? Jésus Christ đã làm gì? Những vị anh hùng đã làm gì tại thế? Ôi! Xem ta cũng là bậc vĩ nhân, đang trụ trong cái tiểu thiên địa này vô cùng huyền diệu, cũng tương đồng những vị đó. Nhưng mà không có cảnh dòn dập làm sao ta biết được ngày hôm

nay? Trong giây phút thiêng liêng thức tâm mà dòm nội thức thấy biển sông rõ ràng. Thấy tình yêu vô tận lai láng, luân lưu trong thể chất của chúng ta 24/24, hòa cảm với mọi giới, vô cùng huyền bí tốt đẹp.

Vậy ta ở dung điểm nào? Thấy rõ rồi. Cả càn khôn vũ trụ hỗ trợ cho chúng ta có một thuyền bát nhã là cái tiểu thiên địa này, một chiếc thuyền đó ai lèo lái? Do tâm thức lèo lái nhưng mà chưa hề làm được. Chưa hề qui động lực lượng sẵn có của chúng ta để về bến giác. Cho nên ngày nay, vì sự bận rộn của ngoại cảnh mà đánh thức nội tâm, dùng hơi thở mà tìm hiểu bên trong có, lúc ấy cô tiên mới thở dài, tự hít từ hơi một từ trong ra ngoài, để kiểm điểm hơi thở chúng ta, có thể xét thấu đáy lòng chúng ta không? Càng hít thấy càng sâu, càng hít thấy càng mở, càng hít thấy càng thanh nhẹ. Từ đáy lòng chuyển hoá lên đến cả càn khôn vũ trụ. Ôi tuyệt đẹp trong

cảnh thiên nhiên, siêu nhiên của Trời Đất sắp đặt cho ta một kho vô tận, có quyền tận hưởng và có quyền tự hủy diệt. Đấng Cha cao cả, công bằng vô cùng, đã ban ơn cho chúng ta một lần một. Nếu mà chúng ta không thức giác thì có thể tận diệt khả năng sẵn có của chúng ta.

Cho nên phái nữ giáng thế gian đều ở trong cái cảnh thấy yếu hèn, nhưng mà tâm thức lúc nào cũng bất phục, thấy tôi sống nương dựa người chồng, nương tựa một người đàn ông, từ âm điển phái nương dựa dương điển, sự tương giao để học hỏi tiến hóa nhưng đó cũng là tạm, chứ còn ý chí của mỗi mỗi phái đi về không không gian, không thời gian chỉ có một mà thôi! Nam cũng như nữ mà nữ cũng như nam, hay vô cùng, trong Kinh Vô Tự, trong cảnh đời lẫn đạo, diu tiến tôi đã nhiều kiếp rồi. Ngày nay tôi mới có được cái tâm thức mở và hiểu nhiều hơn, học nhiều hơn, tự

tiến nhiều hơn, tự hành nhiều hơn.

Ôi, do hơi thở vô cùng tận này, mấy ai đã hiểu rõ, tôi đang nương theo nó, tôi đang hít nó, tôi đã đưa nó vào mọi nẻo hốc, tận cùng tâm tim, gan, tỳ, phế, thận của chính tôi, để tôi khai thông nó, tôi mở huệ cho nó, tôi hòa đồng với nó và tôi sống với nó, từ giờ phút gió mây của tôi. Đó mới thật sự sống trong tình thương và đạo đức, không bao giờ bị tiêu diệt, thương tất cả, xây dựng tất cả.

Vạn linh đồng sống chung trong tiểu thiên địa hiện hữu của chúng ta và chúng ta đồng tương hòa để dẫn tiến cái thanh khí của Trời Đất đã ban. Tâm thức ta là sáng suốt, lãnh đạo tiểu thiên địa thì chúng ta thu hút được những gì để truyền bá cho nội thức thì phải tận dụng để đem vào trong nẻo hốc, để giải tỏa những sự sâu bi của nội thức vì tâm tôi mê muội, tự than vãn

là khổ, là chậm tiến. Kỳ thật chúng ta đã và đang tiến trong hành trình đang đi, đang tiến và đang giải, từ cái cuộc mê này tới cái cuộc mê khác và tiến hóa tới sự không động, minh giác.

Tin chắc rằng một ngày nào đó, sẽ hòa tan trong hư không đại định nếu chúng ta thoát trần, trở về nguồn cội, trở về trong lúc đang giáng xuống thế gian, cho nên mình xác nhận rõ, mình là nhiệm vụ của tiên nữ giáng trần, học hỏi để tiến hóa chứ không phải giáng trần để hưởng thụ và sống trong cái tâm thức bơ vơ đau khổ.

Cho nên bắt đầu từ giờ phút thiêng liêng này là giờ phút điểm đạo và để mở cho tâm hồn tiến hóa Vạn linh được đồng hưởng.

Quý thay và lành thay sự sáng suốt của Bề Trên đã ban bố cho tâm linh trong giây phút bí ẩn, trong mật

pháp mà chính ta đã được hưởng. Ta thấy rõ nguyên căn của ta thì ta thấy rõ mật pháp không còn eo hẹp trong cảnh cô tiên, nhưng mà nói rộng hòa đồng với Thượng Đế và để về gánh vác những gì? Nam như nữ và nữ như nam. Lúc đó ý chí mới thấy rõ ràng: Ý chí ta là vô cùng tận. Về với ta để hưởng mọi sự sáng suốt sẵn có của chính mình, để phục vụ như quân, phục vụ ở cõi âm, phục vụ cho những phần đau khổ. Để cứu vớt những tâm trạng đau khổ, mới đưa họ ra khỏi trần trược luân hồi tại thế, chính ta phải đảm đương, chính ta phải chấp nhận và nhận lấy nhiệm vụ đó. Ráng tu để trở về với nội thức. Ráng tu để hòa giải với mọi nơi mọi giới. Ráng tu để ban bố tình thương của Đấng Cha Lành chuyển tiếp qua ta và ta sẽ làm điều gì mà ý chí của Ngài mong muốn. Nguyện từ đây con sẽ về với Đấng Cha Lành kính yêu.

NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC

ĐẠI THIÊN TÔN

*NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC
ĐẠI THIÊN TÔN*

*NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC
ĐẠI THIÊN TÔN*

Sau lời đại nguyện, cô tiên mới trở về sinh hoạt như thường ở cảnh đời với chồng con, hằng ngày nghịch cảnh lại tới tấp, nhiều khi làm cho cô buồn bực, không có lối thoát, thậm khóc vì thương yêu chúng sanh, cũng như thương yêu tâm linh hiện tại đang bị sa đọa tại thế, đắm chìm trong cái cảnh vô thức tăm tối. Khổ thay và buồn thay cho cảnh đời.

Tại sao giữa tâm linh với tâm linh mà không biết thương yêu lẫn nhau, gieo sự cấu xé lẫn nhau, gây sự buồn hận lẫn nhau, tranh chấp lẫn nhau cô đã chọn trong

một con đường tại thế, muốn học những cái chuyện tuyệt vời thu nhập hằng ngày của đời, của trường, rồi để xây dựng, nhưng mà ngày nay lại gây sự đổ vỡ trong nội tâm, rạn nứt hằng ngày, thấy rõ con người đã và đang tâm giết con người, ở trên mảnh đất eo hẹp, làm cho tâm hồn của cô cũng phải rơi lụy máu rơi của cảnh tạm, rất buồn. Buồn cho đời không ý thức, buồn cho đời không thực hiện được thương yêu. Phận mình là yếu hèn, đàn bà con gái làm gì hơn. Để rơi lụy hòa cảm cho mọi nơi mọi giới, để chia sẻ sự đau khổ đó. Cầu mong Đức Mẹ cứu độ cho chúng sanh.

Vì đại nguyện của Người, muốn thực hiện nhưng mà đã sống trong cơ thể hạn hẹp. Muốn sống thật thà, không muốn xảo trá, không muốn lường gạt. Muốn sống chất phát, nhưng mà xung quanh đều là xảo trá và lường gạt, làm cho tâm hồn cô không bao giờ ổn định nhưng lần lần cô không biết làm sao, chỉ chịu

theo cảnh sống tại thế, chịu theo cảnh sống của chồng con để xây dựng tâm linh sẵn có của chính mình. Một đêm cô đã thức tâm, cô thấy chúng ta phải dừng tiến, ta phải hoà tan với mọi người, để chúng ta tìm tàng sự quý giá của mọi nơi và xây dựng, trở về với đại nguyện của mình đứng trước tâm hào quang của Thượng Đế.

Muốn thực hiện đại nguyện đó, phải học dừng. Mà muốn học dừng phải hòa tan, để thực hiện yêu thương và chuốc lấy sự thiệt thòi hiện tại mà đối với tâm đạo thì ta thấy phong phú hơn. Cho nên cô chọn một trong hai đường: Con đường thật thà thiệt thòi quý hơn, cô chấp nhận để tu, trong hành trình này còn lại là phải tu và chấp nhận, thực hiện từ bi thương yêu mọi người. Bao nhiêu tâm thức đau khổ hiện diện trong tâm tư của người, biết làm sao đây? Muốn cứu người phải thực hiện.

Ta không còn sống trong nghịch cảnh nữa, sống trong tâm tư cứu độ thương yêu vô bờ bến, phải xây dựng, quyết tâm xây dựng, vượt nội cảnh, nội cảnh của chính ta đã bao gồm những bài học tham sân si hỷ nộ ái ô dục. Phải đi từ giai đoạn một, bước qua từ giai đoạn một để thấy rõ. Để thấy rõ sự cao cả thương yêu của Thượng Đế, Đấng Vô Cực đã dìu tiến tâm linh của chúng ta. Ta đã nguyện ta phải làm, dù thể xác này tan rã đi, phần hồn ta vẫn tề tựu trong thanh cảnh, để hòa tan trong âm ba thương yêu của Đấng Cha Lành, làm việc với Ngài trong tình thương xây dựng.

Bao nhiêu nghịch cảnh ở đời đều là bài học, nhưng mà với một tâm yếu hèn phải làm sao đây? Phải nhớ câu đại nguyện của chính mình, để thực hiện, lắm lúc cô tiên phải buồn, đã rơi lụy thôn thức thâu đêm, để tìm hiểu nguyên năng sẵn có của chính mình và ý nguyện muốn san sẻ sự đau khổ của mọi người. Ôi thế gian

mê lằm, thế gian chưa hiểu được tình thương và đạo đức. Ngày hôm nay chúng ta đã bước vào cảnh giới đó, đã học, học cảnh chồng, học cảnh con, Thượng Đế đã ban cho chúng ta thương yêu. Tại sao tôi phải nhớ con tôi nhiều núm ruột của tôi ư? Nhưng một đêm thức tâm rồi, tôi thấy nó cũng như tôi, nó xuống đây trong hành trình học hỏi y như tôi, không có sai chút nào.

Lúc đó cô tiên nhìn cảnh vật, thấy muôn loài vạn vật, thấy cây bông, cô mới thăm hỏi: Cây bông hường kia, ai sanh ra cô? Cái bông hường mới trả lời rằng: Cây này sanh ra tôi, hỏi cô có khác hơn cây này ở chỗ nào. Cái bông mới trả lời rằng: Cây này sanh tôi ra nhưng tôi khác xa lắm, tôi có màu sắc xinh tươi, thơm tho nhiều người mến cảm, đương nhiên tôi phải khác hơn cây này. Cây này thô kệch gầy góc không ai rờ mó đến nó. Hỏi chớ cô có sống lâu hơn cây này không? Thì cô

ấy cũng trả lời rằng: Đương nhiên con phải sống lâu hơn.

Nhưng mà không lâu, cảnh đời vật lộn với gió mưa, rồi cũng tan rã. Còn cái nhụy, Cái nhụy. Hỏi chứ cái nhụy: Ai sanh cô ra? Cái nhụy cũng nhìn nhận rằng: Cái cây này sanh tôi ra. Cô với cái cây này có khác nhau không? Tôi khác xa, tôi phóng mùi thơm ngàn thước, cây này không có mùi vị, chả ai kính mến, tôi là người được nâng niu nhiều nhất. Vậy cô có sống lâu hơn cây này không? Chắc chắn tôi sống lâu hơn, tôi được bảo vệ thì tôi phải sống lâu hơn. Không lâu cô sống với nghịch cảnh của mây gió rồi tan rã, rơi cái hạt giống xuống đất. Cô tiên mới hỏi hạt giống: Ai sanh cô ra. Cô này cũng nói rằng: Cây này sanh tôi ra, cô với cây này có khác nhau ở chỗ nào? Tôi khác xa lắm, tôi tùy cơ ứng biến, gió thổi đông tôi đi đông, gió thổi tây tôi đi tây, còn cây này ở đó phải gánh chịu

nghìn đời, không tiến nổi. Cha! Cô có hay hơn cái cây này nhiều quá, đáng khích lệ vậy thì cô nên sống theo chiều gió cô đang qui định.

Không lâu gió xuôi lại gió ngược, xoáy cát dồn dập, đè đầu cô, lúc đó người ta ỉa đá lên đầu cô, rồi cô mới thức tỉnh, từ đó mà tức tiến lên cái hột nguyên năng nguyên tử mới phát khởi lên, tranh đấu để tiến hóa. Lúc đó mới mọc ra một hình thù một cây cũng không khác gì cái cây đang đối diện. Hỏi ai sanh ra cô, cô cũng cho rằng cái cây này sanh ra tôi. Cô có khác hơn cái cây này ở chỗ nào không? Cô chỉ mỉm cười và nói tôi với cây này cũng không có khác nhau, chúng ta đồng sống trong định luật hóa hóa sanh sanh và gánh chịu như nhau.

Cô tiên mới dòm thấy và tặng khen: Quý thay và lành thay? Ngày nay tôi mới được nghe một triết lý dồi dào

để phân tách sự phản nghịch của cuộc đời và tâm linh. Cái đó là nguyên tử phản kích, tôi nhận xét như thế.

Không bao giờ thuận theo chiều từ trên đi xuống nhưng mà nghịch rồi lại mới tiến lên trên, mới hòa đồng. Đó là nguyên lý, một triết lý “vô tự” của Trời Đất đã ban bố cho tâm linh tôi, tôi thấy rồi ngày chuyển tiếp của tôi giáng sinh tại thế cũng không khác gì cái bông hường hiện tại. Nhưng sau sự kích động và phản động của gia cang, của tình cảnh hiện tại, tâm nói rộng tâm thức của tôi, tôi mới thấy rõ rằng: Tôi phải trở về vị trí của nguồn cội, một vị trí đại nguyện của tôi, một vị trí của âm ba đại hồn đang kêu gọi tôi, đang thức tỉnh lòng tôi mà tôi cho đó là chuyện xa vời, ngày nay tôi dòm cái chuyện thấp thỏm trước mắt, tôi thấy định luật của Ngài đã thể hiện trong tâm thức tôi.

Ồ

ì quý thay, lành thay, Đấng Cha Lành huyền diệu vô cùng. Ngài đã sắp đặt từ li từ tí cho tôi, nhứt trần bất nhiễm. Cha ơi tình thương của Cha rất sâu đậm trong tâm thức của con, con yêu Cha vô cùng, con được hưởng những món quà quý trước mắt mà không hay, những cuốn sách vô tự diễn tả triết lý vô cùng siêu đẹp, đưa con trở về với siêu nhiên, tình thương và đạo đức. Đường đi quanh co Cha đã sắp đặt, nhưng mà con đường đó là con đường giải tiến tâm linh, thực tế, thực sự, không có một ai có thể chối cãi được. Con có phần hưởng được phước ân ban của Đấng Cha Lành, con đã có một nửa của cái vô cùng của Cha đã ban.

Nhưng lần lượt, con mới tiềm tàng nổi trong cái nội thức của chính con, con thấy rõ rằng: Cái của vô cùng tận con phải ôm lấy, con phải giữ lấy, giữ lấy đời đời để thực hiện đại nguyện của chính con, trong tình cảnh

đau khổ, mới thấy được sự thương yêu là quý giá. Rồi con mới thấy tràn ngập, thầy của con sẽ ở trong gia cang con, chồng con là thầy con, con của con là thầy con, nghịch cảnh cũng là thầy con. Mà chính đó là Đấng Cha Lành đã biểu hiện để đo lường tâm thức của con.

Ôi lành thay, ngày hôm nay con được ngự trong kiếp người, trong cái cơ trình tiến hóa bất di bất dịch, làm cho con cảm xúc vô cùng! Thương yêu Đấng Cha Lành. Ngày hôm nay là ngày lành tháng tốt, con được giáng sanh tại thế, thì con phải trở về với thực chất của chính con, không bao giờ con dám chối cãi nữa.

Con sẽ nguyện thương yêu tất cả mọi người, thương yêu tất cả việc làm hằng ngày của con. Đó là kim chỉ đạo, kim dẫn tiến của Thượng Đế, kim dẫn đường của Đấng Cha Lành đã ban bố cho con. Trong lúc làm

việc, trong lúc ăn mặc, trong lúc đi đứng, trong lúc sống chung trong thể chất hiện tại mà dùng thuyết hòa đồng để tiến tới. Không dám từ khước một việc gì nữa.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, con sẽ đứng ra chịu hoặc gánh vác bất cứ những gì Cha ban cho con. Sự khùng điên của thế gian cũng là bài học của Thượng Đế. Cho nên con không có vội lo âu cho một ai nữa, con chỉ biết con trở về với con là đủ rồi. Trở về với con, đạt được sáng suốt con mới ảnh hưởng người khác. Từ cái bông tươi đẹp kia mà đã giải tỏa tâm hồn của con cho con thấy rõ con nhiều hơn cái bản tánh ngạo mạn, ghen ghét khinh khi vì cuộc đời đã tạo dựng cái cuộc sống không giá trị cho con, ngày nay con phải từ bỏ nó và phải trở về với tâm thức đời đời để cứu độ chúng sanh. Đại nguyện của con là cứu độ chúng sanh như Cha đã thấu đáo.

Con phải học bất cứ bài vở gì Cha đưa đến. Tự thương yêu để giải tỏa. Cái tâm thức sáng suốt, con đã hồi sinh, sau một triết lý luôn luôn ứng hiện trong tâm khảm của con. Đức Mẹ đã thương yêu con, dù đưa con vào cảnh nào, cũng là xây dựng cho con tiến hóa. Vì con là một tiên nữ, lúc nào cũng là yếu hèn, nhưng mà không kích động làm sao con tiến? Bài học kỳ diệu huyền bí đó, người đời làm sao tạo được, Cha đã làm, Cha đã ban từ hồi một.

Từ hồi con giáng sanh, hồi con trụ hóa trong thể xác, tới hồi con học hỏi, rồi con thực hiện làm con người, rồi con đòi hỏi sự danh giá, rồi con khao khát sự công bằng, rồi hồi con muốn thực hiện tình thương. Biết bao nhiêu là bài học Cha đã ban cho con ngày cũng như đêm. Cha đã khẩn khít với con, đã dày công xây dựng cho con, làm sao con bỏ được cuốn Kinh Vô Tự này của Cha. Con phải học, con

phải gánh chịu, con phải tới, con phải tới mãi. Đời có thiệt thòi đi bao nhiêu nữa thì tâm đạo con càng vươn lên. Đời có rách nát đi nữa thì tâm đạo con sớm thành. Con mừng cho cái cảnh đau khổ hiện tại của tâm thức con, con sẽ tiến tới sự sáng suốt vô cùng và không phụ lòng thương yêu của thầy cũng như của Cha.

Hôm nay là ngày vui nhất trong đời con, con đã ngộ đạo. Hình như con đã được điểm đạo. Con đã được thầy con ban nhiều ơn phước. Con rất thương yêu trong tình thương xây dựng của Thượng Đế. Ngài đã thương con nhiều. Đã tự nhiên đưa con vào cái cảnh thức tâm. Con được kiểm điểm quá trình và tới ngày nay chưa hoàn tất cuộc hành trình. Nhưng mà sự thức tâm của con đã đến với con rất nhiều. Rồi từ đây trở về sau, chắc chắn con phải thức tâm nhiều hơn, rồi con sẽ trở về sớm hơn với Đấng Cha Lành. Con phải trở về trong điện giới thiêng liêng

để sống với Cha và để làm việc, để gánh vác với Cha, không phải vì tư lợi cá nhân, nhưng mà vì sự hòa đồng của chúng sanh đang đau khổ. Con đã ngự trị trong tiểu thiên địa của Cha ban, con phải khám phá tiểu thiên địa này và con khai thác cho nó tận cùng, để cho nó hiểu nó nhiều hơn. Để cho nó vun bồi sự sáng suốt và dẹp bỏ mọi sự yếu hèn hiện tại, đứng lên, vươn lên ngày như đêm, con nguyện làm việc cho nhiều để con thức tâm, nhiên hậu mới đóng góp cho chúng sanh. Sự khổ không phải khổ, con đã thức giác rồi, khổ là sướng. Con chấp nhận khổ. Mọi người đòi hỏi sướng nhưng mà rốt cuộc rồi cũng tin chắc, họ phải gạt hái sự khổ.

Gương lành đã cho con rất nhiều, con học, con học nơi Cha, con học nơi thầy, sự khổ, khổ vô cùng, hạnh phúc vô cùng, vui tươi vô cùng. Sự phấn đấu của cây bông hường kia đã đem lại những món quà cho trần

gian hưởng thụ. Đó là hạnh phúc, tại sao con không làm chuyện khổ của cây bông hường. Vị trí của con là cây bông hường hiện tại. Con phải giữ định luật hóa hóa sanh sanh. Bao nhiêu sự gian lao bão táp, con phải hứng chịu. Cảnh của con gà mẹ, cảnh của cây bông hường, cũng đều là thực hiện tình thương và đạo đức... Ôi quý giá vô cùng, một tràng triết lý vô tự, khai triển trong tâm linh của con. Ngày nay con xem tới cọng cỏ, con cũng cảm động, con thấy tình thương của cọng cỏ, sự hy sinh của cọng cỏ rất nhiều, cũng khoe màu với nhân gian để mà học hỏi tiến hóa. Chịu đựng làm tấm thảm ở trường đời, để cho họ chà đạp mà được thặng hoa. Ngày nay con thức tâm, con tu con còn không chịu làm tấm thảm thì ai làm cho con?

Cho nên con phải chấp nhận mọi sự dày xéo, con không còn vun bồi sự sân si ghen ghét nữa. Con chịu, con chịu phải chấp nhận!

Tám thảm của trường đời là Phật Tâm, con biết Đức Phật Thích Ca đã chịu đựng. Ngài đã chịu, Ngài đã là tám thảm. Ngài đã chịu sự đâm đá đau thương mà đại nguyện của Ngài là cứu độ chúng sanh. Dù cho tan xương nát thịt. Ngài cũng ở trong tâm thức cứu độ chúng sanh. Một anh hùng thế giới mà ai thấy, mấy ai hiểu được, mấy ai hiểu được khí giới của Thích Ca là vô cùng. Ngài đi thẳng vô tâm thức của mọi người và chiếm đoạt. Tất cả những cơ giới tiến về thanh. Nếu người nào hiểu Ngài để nhận lấy khí giới của Ngài đã trao: Tình thương và đạo đức.

Ngài đã thức trong cảnh sanh lão bệnh tử khổ. Ngày nay con giáng sanh, đang ngụ trong cảnh sanh lão bệnh tử khổ của thể xác. Ngài đã học, học dũng thật sự, một anh hùng đã thực thi được Bi Trí Dũng. Chúng ta đã thấy, chúng ta đã nghiên ngẫm lịch sử và thế gian đã tái diễn hình ảnh của Ngài, thì chúng ta phải làm

gì đây? Cho nên con nguyện phải xoá bỏ những yếu hèn của con và trở về với dũng tâm, đại nguyện thực hiện điều lành, qui nguyên nguồn cội. Kẻ đi trước đã thành công, người đi sau phải thực hiện mới có kết quả. Con thấy rồi đây, sự khó khăn con vượt qua, tâm thức con khai triển. Rồi con sẽ được chu du khắp thế giới để thuyết giảng cho mọi người hiểu rõ khả năng của chính họ. Lúc đó có cơ hội phá mê phá chấp và thực hiện thử thách trong con.

Hành trình còn dài, cuộc hành hương phải tiếp nữa, thực hiện đại nguyện phải gay go. Con chấp nhận, con sẽ đi đến hang cùng ngõ hẻm nào con cũng phải đi. Một ngày nào đó, con được trọn lành, giữ lấy khí giới tình thương và đạo đức. Lúc đó con sẽ xuất hiện, hành đạo, giảng đạo, mở đạo, dẫn tiến cho mọi người. Đạo ngày nay, không phải đạo ngày xưa. Đạo ngày nay là đạo văn minh. Thượng Đế

toàn năng thì sử dụng toàn năng sẵn có của loài người, trí thức thực hiện theo trí thức. Dốt nát phải thực hiện theo hành động sáng suốt.

Rồi đây mọi người sẽ phân ra để đi, để giảng thuyết, để giúp đỡ cho chúng sanh. Con nguyện học trong trường đời của gia cang. Rồi con sẽ đóng góp trong trường đạo âm ba của Cha, không bao giờ rời khỏi tâm thức của con được. Con đã bám lấy rồi, con phải tiến tới, không bao giờ con bỏ, con nguyện sẽ bám lấy âm ba kêu gọi của đại hồn để con hòa tan trong đó rồi và con tự đạt lấy sự dũng tiến của chính con. Dù bỏ thể xác này, con cũng hồi sinh để cứu độ chúng sanh. Thức hồi sinh, đại nguyện của con phải làm một kiếp, để hoàn trả một kiếp nợ của tiền kiếp của con. Con đã độc tài, con đã xấu xa, con là một người nguy hiểm nhất, con đã giết hại bao nhiêu sanh linh trong những cái tánh xấu.

Ngày nay con lưu lại trong những cái tánh xấu, để gây sự buồn tủi trong tâm linh của tiểu thiên địa. Con dòm cái bài hiện tại xuất hiện thì con mới thấy rõ: Quá trình con đã làm những chuyện ác ôn. Ngày nay con tưởng là con được hưởng, không đâu! Con được dày xéo để tiến hóa. Cho nên con phải tu, con phải cố gắng để thực hiện đại nguyện của chính con. Xin Cha ban ơn cho con và con sẽ tiến. Nhất định tiến theo con đường dũng tiến của Cha.

Dức Phật đã thực hiện, con phải noi gương Đức Phật để con đi. Con bước từ bước một để tiến. Không bao giờ con dám chủ trương thụt lùi nữa. Nhưng mà “Sự kiên nhẫn là sự thành tựu ở tương lai”. Con phải hành, con phải đi tới. Bàn tay con sờ mó được cái gì con thông cảm tới Ngài. Đây là Cha đời của con. Bước chân con đạp trên miếng đất nào cũng thấy đây là con đang đi trên mảnh đất

của Thượng Đế của Đấng Cha Lành. Con đang mặc cái áo nào cũng là trí khôn của Thượng Đế đóng góp cho con. Con không bao giờ quít nợ của Thượng Đế. Con thiếu nợ cả càn khôn vũ trụ. Con phải gói ghém trong hành trình của con, trong cuộc hành hương này, con phải làm cần kiệm tiến hóa thực thi cho kỳ được. Cảnh thế gian phung phí, vì sự tham lam bất chánh.

Ngày nay con ngộ rồi, không dám phung phí nữa. Nguyện với Đấng Cha Lành, sửa tâm để tiến. Con không dùng cái sân si mà phung phí cái điển quang của Thượng Đế. Thanh quang điển lành đã ban cho con, không có dám phung phí nữa. Tội phung phí của con quá nhiều, vì con còn eo hẹp, ghen ghét, sân si đó là con phung phí của cải vô cùng của Thượng Đế. Con là một đứa con đáng tội, con phải quì nguyện trước Ngài, con sẽ ăn năn hối cải. Không dám phung phí thanh quang điển lành của Thượng Đế. Nhưng mà xây

dụng để dũng tiến, vun bồi càng ngày càng dồi dào hơn luồng thanh điện thanh nhẹ đó, để cứu con và ảnh hưởng người khác. Thương yêu vô cùng Cha đã ban. Cha đã ban cho con được cái nội thức dồi dào. Cha đã ban ơn cho con được một cái sức hồi sinh vô cùng.

Con không còn bận rộn giữa cuộc hành trình hành hương nữa. Con phải đi tới, tới mãi mãi, bất cứ ở nơi nào, để thực hiện đại nguyện của chính con. Không phải riêng con xuống thế, xuống trần miền này, không phải một mình con, nhiều tiên đồng, tiên nữ cũng đồng trong một cảnh này. Huynh đệ tỷ muội của con đang trầm luân trong bể khổ. Than khổ không biết khổ, còn con nhận khổ để con hưởng khổ, để con đạt thanh. Sự khổ tâm của con là khóc vì nhơn loại, khóc vì chúng sanh, khóc để cứu độ tâm linh của chính mình. Để thực hiện tình thương và đạo đức của Cha đã ban bố và từ từ chuyển giao cho con. Con phải nắm cái ấn tượng đó,

con đi tới không bao giờ con dám bỏ, thực hiện cho kỳ được. Lúc đó cô tiên quì lạy Đấng Cha Lành, luôn luôn ôm ấp tình thương của Ngài, khi ăn, khi ngủ, khi làm cũng sống với Ngài, sống hẳn trong tâm thức của Thượng Đế là thương yêu xóa bỏ hận thù. Cô mới trở về với cảnh đời để xem đời và hiểu đời.

Cô không còn sống trong căn nhà với bốn vách tường nhưng cô sống với căn khôn vũ trụ tươi đẹp, thương yêu và xây dựng. Lúc đó cô luôn luôn nở nụ cười với mọi người, vì tâm thức của cô đã mở rồi, cô sống trong hòa đồng, sau giờ phút thiêng liêng điếm đạo của thầy cô. Lúc đó cô sung sướng vô cùng, sung sướng cảm động được rồi! Ta đã tới Bến Giác rồi, bao nhiêu phong ba bão táp, ta đã vượt rồi. Ngày nay chúng ta sẽ đổ bộ lên đất liền của tình thương và đạo đức. Quý thay và lành thay, được tái ngộ chân lý siêu việt. Ta trở về với tâm điển siêu nhiên đời đời bất diệt. Nguyện sẽ đi tiên

chúng sanh, định luật vay trả, mượn đạo phải trả đạo. Nguyên truyền bá pháp giới cho mọi người, để mọi người ý thức được điều lành là điều quý. Ngay trong gia cang của chúng ta cũng vậy, bao nhiêu người mê muội, đang chê bai, đồng một mẹ sanh ra, mọi người một tánh khác nhau. Ôi sự sai lầm của con người quá mê muội, chấp người này chấp người kia, thích người này bỏ người nọ. Ôi chị em sao không thức, huynh đệ sao không tỉnh để hướng về một con đường sáng suốt, thương yêu của Cha bằng xương bằng thịt và của Cha bằng thanh điện.

Tại sao mọi người không biết hướng, lại ở chỗ làm than mê chấp lẫn nhau. Rồi khinh khi lẫn nhau, tạo được cái gì hỏi huynh đệ tử muội? Phải hiểu ta đến đây để cứu độ mọi người.

Ta phải tìm lối thoát trong lúc thuở bé. Ngày nay ta

đã ngộ đạo, các người phải thức tỉnh để học lấy sự cảm xúc của ta và buông bỏ sự tranh chấp càng ngày càng dày đậm trong nội thức. Rồi quên cái cảnh thanh nhẹ, quên quê xưa chốn cũ, đau khổ vô cùng. Hỡi tình huynh đệ tử muội, cũng như các bạn đường tại thế. Tôi mong rằng mọi người phải tiến như tôi. Phải đi trong tâm thức yêu thương xây dựng. Không nên vun bồi sự thù hận và eo hẹp. Không nên xác nhận mặt tiền mà bỏ quên tâm linh căn bản của chính mình.

Khinh khi họ là khinh khi mình, ghét buồn họ là ghét buồn mình. Khởi điểm xấu gặt hái xấu. Tại sao mọi người còn chưa thức giác, còn chờ gì đây? Tiền của các người đã nắm trong tay rồi, các người đã phung phí rất nhiều tiền của của trần gian, cũng như tâm điển của Đấng Cha Lành, rồi các người đã làm được gì cho nội thức. Các người đã có cơ hội dày xéo trong nội thức các người. Chưa có cơ

hội dày xéo, thì các người đâu có tiến hóa được! Các người vẫn ở trong bùn như đầu khố.

Nay các người nghe âm thanh sáng suốt cởi mở của điện lạnh Bê Trê ban bố đến, để các người được sớm trở về nội thức, biết thương yêu lấy các người, biết xây dựng lấy các người, các người mới tiến được.

Cô tiên rất khẩn cầu mọi người, phải thực hiện tình thương và đạo đức, cô quì xuống để van xin mọi người, biết thương yêu, không nên chia rẽ. Trong một gia đình eo hẹp mà tâm thức không hòa đồng thì cũng như sống cảnh địa ngục trần gian mà thôi. Phải thức tâm, phải hiểu đạo, thực hành đạo mới ngộ đạo. Đạo là sự quân bình, vàng bạc không đổi được. Tại sao mọi người còn tranh chấp trong sự có, không. Để làm gì? Qua sự chuyển động của Thượng Đế, âm ba kêu

gọi của Thượng Đế, cô tiên đã thức tỉnh rất nhiều và cô tiên tiếp tục muốn đem những cái gì mà cô đã được trong tâm thức, truyền bá cho mọi người đau khổ hiện tại. Mà ngay trong gia cang của cô cũng vậy, luôn luôn dày xéo, tranh đua vì ngoại cảnh mà thôi. Cảnh đó là cảnh gì? Cảnh ma quỷ. Cảnh trần trọc, cảnh địa ngục cũ!

Tại sao ta lại xuống địa ngục để làm gì? Sống chung với ma quỷ để làm gì? Mong mọi người thức giác, cầu xin Đức Mẹ ban ơn, phóng điện lành cho những tâm thức đó hồi sinh lại. Đừng có xuống nữa và đừng có chìm đắm trong vật chất nữa, đừng gặt hái những sự đau khổ ở tương lai. Bản thân của con, con lo chưa hết, con chỉ lo tu và ảnh hưởng mà thôi, nhưng mà tâm nguyện và đại nguyện muốn cứu tất cả. Tất cả mọi người phải hướng về đất Cha, thực hiện một con đường chơn chánh, tự trị để tiến

hóa tới vô cùng. Đại nguyện của chính con, hằng đêm con phải nguyện, con phải cầu xin Đấng Cha Lành, chuyển tâm linh của mọi nơi mọi giới. Con nguyện hành cho thành đạo. Từ tiền kiếp tới bây giờ con luôn tìm con đường tu, để trở về nguồn cội, chớ con không có ham vật chất. Nhưng mà đưa con vào cảnh thức tâm, rồi ngày nay được sự dày xéo của cảnh đời con mới quì lạy thế gian.

Cám ơn thế gian đã ban bố cho con một sự dày xéo, những bài con học khó khăn, nhưng mà Bề Trên đã cứu độ cho con. Con đã tiến, con đã thức, con đã chán ngán cuộc trần, nhờ sự chán ngán đó mới thức tâm, con phải cảm ơn, cảm ơn đời đã giáo dục con. Đời đã đưa con tới chỗ tâm linh cởi mở vô cùng thương yêu vô cùng tận. Cho nên khi đắc đạo rồi, con phải nguyện: Cứu độ chúng sanh, thực hiện đại nguyện như Thích Ca đã làm.

Kiếp này không được, kiếp sau con cũng phải làm, nhất định con phải làm, vì sự cầu nguyện của con, đã có Bề Trên chứng giám và đã đưa con đi trong cái cuộc hành trình đạo pháp, từ đời qua đạo rõ rệt, không sai một li một tí. Con đã hành, con sung sướng được hành. Bao nhiêu người chưa được hành. Bao nhiêu người chưa được nghe. Bao nhiêu người chưa được ngộ, đau khổ vô cùng. Con đã được, rất cảm động, rất sung sướng. Được mọi sự quý giá, linh thiêng, đã điem đạo cho con, mở tâm thức của con từ giờ phút khắc.

Con quý đạo, con thương đạo, con là đạo, con phải tiến tới. Đạo đời này, không phải đạo lỗi thời nữa, con sống trong hòa đồng với mọi người, con phải hạ mình làm tấm tapis với mọi người, làm miếng thảm cho mọi người chà đạp, thực hiện đại nguyện của chính con, trở về với cảnh đời đời bất diệt của Thượng Đế.

K hông bao giờ buông bỏ nữa, phải giữ lấy, tình thương của mẹ. Cầu nguyện ơn trên thức tâm cha mẹ, cầu nguyện cứu huyền thất tổ được thức tâm để trở về nguồn cội. Chúng sanh sẽ ăn năn để giải nghiệp sắp tới, cho quả địa cầu này. Đó là đại nguyện của chính con. Kính xin Đấng Cha Lành chúng giám, ban ơn cho mọi nơi mọi giới. Hồng ân của Ngài đã thấu đạt tâm linh của chúng sanh, từ Á sang Âu đã có cơ duyên chuyển tiến. Đã đưa tới mọi nơi mọi giới, hang cùng hẻm hóc. Đều được hưởng âm thanh của âm ba đại hồn đã chuyển xuống thế, qua nhân sinh đàm đạo, bàn bạc tu luyện, giải thoát tự nhiên.

Chính con được đại phước, ngày hôm nay con thấy cảnh vinh quang luôn luôn ở trong tâm thức của con. Con đã bước vào trong nơi thanh tịnh, con đã giải tỏa những sự ô trược trong nội thức, vun bồi nội thức, hào

quang của con sẽ xán lạng.

Con biết con đường đi là chánh, con phải đi và con phải tiến. Đức Mẹ đã dìu tiến cho con trong lúc đau khổ. Quan Âm đã cứu độ con rất nhiều cơn nguy biến. Nhiều khi con muốn trầm mình giải thoát nhưng mà Ngài đưa tay ra cản đàng. Cho con trở về hành nghiệp, nhận nghiệp và để giải nghiệp. Con mới thấy rõ rằng, nhiệm vụ tương lai của con phải qua những cái chu trình này, con mới thuyết giảng được. Con mới đứng vững và thuyết giảng cho mọi người, vì con ở trong thực trạng mà ra. Con phải nhận nghiệp, giải nghiệp, tiến hóa con mới thuyết giảng. Con có một trang thuyết lý vững để đưa tâm linh tới. Nhưng bài học tử muội ở thế gian chưa được học, con đã học, trong sự siêu việt giải thoát, trung hòa mọi nơi mọi giới.

Thần thức của con cõi mở vui vẻ vô cùng, cho con

hướng về sự thương yêu để đi tới Bến Giác. Chỉ có thương yêu mới là giác tâm. Trách móc là gây sự đổ vỡ mà thôi. Con đã từ bỏ sự trách móc là con đã trở về, hướng về con đường thương yêu. Thương yêu thầy, thương yêu bạn, thương yêu Đấng Cha Lành, thương yêu Đức Mẹ, thương yêu Quan Âm, thương yêu cây cỏ, thương yêu vạn vật, thương yêu tất cả những cảnh trầm luân tại thế, đã cầu nguyện xin cho mọi tâm linh hướng thượng để xây dựng một Phật quốc tại thế, triền miên hưởng hạnh phúc, vinh quang đời đời nơi linh địa Việt Nam.

Con đã giáng sanh tại Việt Nam. Đó là linh địa của Ngài đã chọn. Ngày nay con lại liên tục được học những bài học xứng đáng gay go, nhưng mà con vẫn vượt qua cũng nhờ ơn trên chuyển tiếp cho con. Chuyện không ngờ, con lại được tái ngộ thầy con, để con học, cảm động vô cùng, sự thương

yêu không bờ bến đó đã dẫn tiến tâm linh của con. Con nguyện từ đây hành đúng theo pháp luật, không sai trái nữa và tiến tới vô cùng tận.

Tất cả những đáy lòng của con, con xin công hiến cho Đấng Cha Lành, cho chúng sanh để phân định và dẫn tiến con từ đây.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát

Nam Mô A Di Đà Phật

Con xin đánh lễ tất cả, đời lẫn đạo, chứng tâm cho con giờ phút thiêng liêng này, để con được tinh tấn tu luyện, tiến hóa.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên